

ПРОФЕСОР ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ

Роден на 16.X.1915 г. в Сливен, Георги Михайлов завършва средното си образование в Първа софийска мъжка гимназия – класически отдел през 1934 г., а висшето си образование през 1938 г. по специалността класическа филология – в Софийския университет с пълно отличие. В следващите две години специализира в Сорбоната в Париж при проф. Вандриес и проф. Шантрэн по старогръцки език и проф. Мирамбел по новогръцка филология. В годините 1940–1941 е уредник на античния отдел при Народния археологически музей. От 1941 г. постъпва като асистент по старогръцка филология в катедрата по Класическа филология в Софийския университет. От 1947 г. е старши асистент. В годините 1947–1949 отново специализира в Париж при проф. Шантрэн и проф. Шапутие (старогръцка култура и литература), при проф. А. Жанмер в *Ecole des Hautes Etudes* (старогръцка религия) и при проф. Л. Робер в *Collège de France* (старогръцка епиграфика). Специализацията си завършва със защита на докторска дисертация („*La légende de Thérée*“). През 1957 г. е избран за доцент, а през 1963 г. – за професор. Работи в Софийския университет като редовен професор до 1982 г., а след пенсионирането си – като хоноруван. Като асистент на проф. А. Балабанов чете лекции върху Омир и елинистичната литература. Води дълги години курса по старогръцки синтаксис, по историческа гръцка граматика и история на гръцкия език, по история на гръцката култура и гръцка епиграфика. Води и семинари върху Платон, лириците, трагичите, Менандър и други елинистични автори. Изучил няколко поколения класически филолози, Г. Михайлов се помни от всички като обаятелен лектор и опитен педагог. Неговите семинари съчетаваха компетентното и същевременно артистичното проникване в старогръцките оригинални текстове. Не малко беше неговото умение да въвежда във филологическата и историческата наука. Като научен ръководител на дипломанти и дисертанти, като рецензент и арбитър на научни спорове той показваше не само висока научна култура, но и талант да представи достъпно сложното, както и да породи проблем там, където всичко изглежда очевидно. Най-малкото, което може да се каже за него е, че притежава завидна специална ерудиция. Дълбокото познаване на гръцкия език в неговата цялостна дейност на учен, преводач и популяризатор се съчетаваше с едно широко разбиране за езика като културен феномен. В разностранната научна дейност на Г. Михайлов обаче най-голям дял заемаше старогръцката епиграфика. Интересът към тази дисциплина се запалва у него още през 1935 г. като студент на проф. В. Бешевлиев. Ранен плод на този интерес е изследването *Езикът на гръцките надписи в България*. Част I (1940); Част II (1943) – на френски език. Този труд го убеждава в необходимостта да се съберат и издадат гръцките надписи от българските земи. След ред публикации в тази насока и натрупан богат опит и историческа ерудиция Г. Михайлов се заема с толкова обемното дело. *Гръцките надписи, открити в България* (на латински език, том I–IV; преиздаден том I през 1970 г. и подготвян в момента по ръкописите на учения том V) обхваща около 3000 надписа – разчетени, богато документирани и коментирани от автора. Корпусът на гръцките надписи е класически труд, без който съвременната историческа наука за древността на Балканите би била немислима. Този труд на Г. Михайлов бе награден с короната на Френската академия през 1957 г. Г. Михайлов се числи между най-изтъкнатите епиграфи на нашето време, за което говорят многото негови публикации в международни списания, участието с основни доклади на международните епиграфски конгреси, както и това, че е един от контролните редактори на издаваната в Лейден авторитетна поредица *Supplementum epigraphicum Graecum*. Отначало председател на организационния комитет, а от 1977 до смъртта си Г. Михайлов бе президентът на Международната асоциация по гръцки и латинска епиграфика. Участвувал е и в ред

други международни научни прояви – в четирите симпозиума „Древна Македония“, с основни доклади на конгресите по балканистика в Атина (1972) и Букурещ (1976), на конгресите по тракология и др. Г. Михайлов направи съществени приноси и в областта на античната история на нашите земи, на родната тракология. Неговите изследвания върху тракийската ономастика, наблюденията му над влияния в областта на балканската митология, както и редица заключения в областта на археологията са широко известни и правят чест на нашата наука. Обобщителен характер в тази насока има трудът му *Траките* (1972). Тази книга е може би най-добре ориентиращата в проблемите на съвременната тракология. Авторитетното присъствие на Г. Михайлов в историческата наука се засвидетелствува и от участието му в написването на Кембриджската *Стара история*, както и на том I от многотомната история на България. Г. Михайлов отдаде дан и на старогръцката литература. Студията му върху творчеството на Алкей, работите му във връзка с честването на Софокъл и Аристофан са принос в тази област. Г. Михайлов е автор и на преводи, между които изпъква обемната му работа по цялостното представяне на Платоновото творчество на български език. Съществено е неговото участие и в основните учебници по старогръцки език на Университета – *Старогръцка граматика*, където той е автор на частта по синтаксис, и *Старогръцки език*. Той е между редакторите на том I от „Извори за историята на Тракия и траките“ (1981). Бил е редактор на „Годишник на Факултета по западни филологии“ след разделянето на стария филологически факултет. Първи главен редактор е на списанието на Факултета по класически и нови филологии „Филология“, като наред с това е един от неговите създатели с най-голяма заслуга за оформянето на научния му облик. Високите научни приноси и качества на Г. Михайлов са международно признати, за което свидетелства членството му в чуждестранни академии и институти. Той е член-кореспондент на Британската академия – първият българин избран в нея, член-кореспондент е на Френската академия, както и на Германския археологически институт. Нееднократно е бил канен да чете лекции в чужбина по проблеми на епиграфиката и историята на българските земи. Чел е лекции в Сорбоната в Париж (1961, 1976, 1981), в Павия и Милано, в Берлин и Солун, Будапеща. През 1978 г. той работи и един семестър в Принстън (САЩ).

В заключение трябва да се посочи и популяризаторската дейност на Г. Михайлов във вестници и списания, по радиото и телевизията. За заслугите си на попрището на науката и образованието той беше отличен през 1980 г. с орден „Кирил и Методий“ – първа степен, а през 1982 г. – със званието „Заслужил деятел на науката“.

Богдан Богданов